

selve Størelsen af den Lønning, der skulde tilstaaes Geistligheden, ikke kunnet tilveiebringes Enighed i selve Udvalget. Et Flertal har været enigt om, at de Lønningsbeløb, der vare opførte i Lovens § 2, maa anses for at være for høie; derimod har der ikke været noget Flertal, som har kunnet forene sig om de Forslag til Nedsættelser, som der kunde være Tale om. Det erede Thing vil se, at et Flertal under Nr. 1 stiller Forslag om, at 420 Tønder Byg, der skulde være den højeste Løn for et Prestekald, nedsættes til 400 Tønder; tre Medlemmer af Udvalget have ikke kunnet gaa med dertil. Ligeledes vil det ses, at den næste Grændse for Lønningen, 350 Tønder Byg, er af Udvalget med Undtagelse af fire erede Medlemmer foreslaaet nedsat til 325 Tønder. Det ene af disse Forslag er saaledes stillet af tolv Medlemmer, hvoraf dog flere have stillet Forslag til at gaa endnu videre i Nedsættelsen, og det andet er stillet af elleve Medlemmer. Til disse to Forslag har jeg sluttet mig; jeg er af den Mening, at man maa stille disse Forhold saaledes, at man faar fuldkommen Sikkerhed for, at der ikke lettelig kan komme Krav paa yderligere Tilskud af Statskassen til kirkelige Diemed, efter at denne Ordning er bragt istand, og jeg har ikke troet, at man med Sikkerhed kunde antage Sligt, naar ikke en Nedsættelse som denne fandt Sted. Jeg har heller ikke antaget; at den vilde lægge nogen absolut, nogen væsentlig Hindring iveien for, at Loven vilde kunne finde Bifald baade hos Regjeringen og hos det andet Thing. Naar jeg ikke har deltaget i at stille flere af de Forslag i videregaaende Retning, som nu foreligge — jeg skal nævne Forslagene under Nr. 2, 4, 5 og 6 —, saa er det, fordi jeg, naaget jeg vel kunde finde det rigtigt under almindelige Forhold at stille endnu yderligere gaaende Forslag om Nedsættelse i, hvad der er opført i Forslaget, dersom det var paa et tidligere Stadium, at denne Lov behandlede; dog, eftersom Forholdene nu ere, anser det for saa overordentlig vigtigt, at vi maatte komme tilende med Loven i denne Samling, at jeg ikke har villet deltage i at stille andre Forslag end saadanne, som jeg er overbevist om ikke lettelig ville kunne hindre Loven fra

at udkomme. Min Stilling er her en saadan, at jeg, efter at vi i Hovedsagen, med Hensyn til Dpførelsen af disse Indtægter og Udgifter paa Finantsloven, have faaet Udsigt til at kunne faa Loven ud — og dette Punkt har, som det erede Thing veed, for mig været den væsentligste Anstødssten — tror, at vi ville opnaa et saa stort Resultat ved nu at faa Loven gennemført, at selv om enkelte af de Herrer maatte finde, at en og anden Lønning var for høi, saa mener jeg dog, at vi alle maa komme til at erkjende, at det store Fremskridt, der her vil kunne naas, er saa vigtigt, at Hensynet til, om virkelig Lønningerne skulde være noget for høie, maa være forsvindende ligeoverfor det store Gode, som der her er Tale om. Saaledes er min Stilling her til disse Forslag. Jeg kan derfor ikke Andet end netop paa Grund af denne Betragtning fraraade at vedtage de af mig nævnte Forslag i videregaaende Retning. Jeg vil ikke udtale mig om, hvad jeg til andre Sider vilde kunne gjøre med Hensyn til dem; jeg tror ikke, at jeg i det Hele taget vilde kunne komme til at slutte mig til dem, medens jeg dog vil sige, at jeg kunde sympathisere med nogle af dem, hvis Stillingen, som sagt, var en anden. Det er saa vanskeligt at danne sig nogen egentlig fuldt begrundet Mening om, hvorledes det finansielle Resultat vil stille sig i Loven, naar nogle af disse Forslag blive vedtagne. Jeg har gjort mig Umage for at komme nogenlunde til at have en Mening om, hvorledes det vil stille sig, naar de to Forslag, jeg har deltaget i at fremsætte, maatte blive vedtagne, og det Resultat, som der derefter er kommet ud, forekommer mig ikke at være større, end at det vanskeligt vil kunne ventes, at man vil kunne tilfredsstille de kirkelige Krav, der efterhaanden ville komme, naar ikke dette Resultat maatte kunne komme tilstede. Det er jo indrømmet fra alle Sider, saavel fra Regjeringens som fra samtlige Sider her i Salen, hvad der ogsaa findes her i Loven, at man kun, naar disse Indtægter maatte strække til, kunde gjøre Fordring paa forskjellige kirkelige Udgifter, som der ellers ikke kunde være Tale om. Jeg skal idetmindste ikke for Diebliffet